

DM Dramatens affärer

Kungl Dramatiska teatern i Stockholm har på nytt tagit upp Brechts mästerverk Tolvskillingsoperan men har trots alla sina resurser endast lyckats åstadkomma en medioker föreställning. Särskilt den långsläpiga sista akten, som aldrig tycks vilja taga slut, är ett skol exempel på riskerna av att till varje pris vilja "förbättra" vad som redan är bra. I denna akt har någon — vem som är ansvarig är för denna tidskrift okänt, men kanske är det någon s k samhällstillvänd grupp av de mest oerfarna eleverna — dessutom lagt in en "aktuell" kuplett, framförd av Mackie Kniven. Den stackars mannen sjunger bl a "vad är en dolk emot en aktie" eller något lika befängt. På detta sätt framställs förbrytarkaptenen som enfaldig, något som han förvisso aldrig var. Vad som är viktigare: Brecht själv gjorde inte sådant som på barnspråk brukar kallas att larva sig.

För Dramatens ledning tycks däremot detta ligga naturligt till. Den har stuckit ett finger i luften och känt hur vinden blåser från Kina. Därför måste man numera på Dramaten demokratiskt byta ihop ytterkläderna under stolarna utan att ens beredas tillfälle att få dem inlämnade under kontroll i en garderob. Den progressiva tanken bakom den nya ordningen är förmodligen, att den som har råd att betala en slant för att någon ett par timmar tar hand om hans ytterkläder inte skall få tillfälle att utveckla en sådan lyx. Men

varför inte då låta honom få den tjänsten gratis?

Gratistanken är nämligen i annat sammanhang aktuell för Dramatens styrelse. Denna framförde i våras ett förslag till regeringen att biljettpriserna skulle slopas. Dramaten, redan förut subventionerad, skulle helt befrias från den kontroll på föreställningarnas standard, som en betalande publik utgör. Helt naturligt reagerade man ute i landet: varför skulle just stockholmarna få sina teaterbesök betalade av skattemedel? Dramatens styrelse begärde i den situationen att få en utredning om biljettprisernas inverkan, inte på publikfrekvensen, som någon först trodde, utan på publiksammansättningen. Dramaten har nämligen konstaterat, att de dyrare platserna säljs före de billiga. Styrelsen har förklarat att den vill ha en ny publik. Den tycks föreställa sig att socialgrupp 1 ockuperar parketten.

Om så vore fallet, borde styrelsen vara nöjd. Den skulle ju få tillfälle att uppfostra den motsträviga borgerligheten i revolutionär anda. Men den som en gång hängde på Dramatens billigaste platser för 85 öre, dit styrelsen aldrig går, han kan tala om hur det förhåller sig.

Då och då brukade vi skolpojkar samla ihop till en biljett som lät oss komma så långt ned som till tredje nedre raden. Där, brukade vi säga, kunde man åtminstone se taket. Därifrån kunde man också se Lars Hansson i mera än halva Kung Lear: enligt tidens sed

klättrade han nämligen hela tiden i branta trappor på scenen och försvann emellanåt för publiken på tredje övre. Men dit var det som våra ekonomiska resurser vanligen förmådde oss att gå. Numera har skolungdomar inte samma bekymmer. De löser sina subventionerade biljetter till parkett. Och de flesta som verkligen vill gå på teater torde finna Dramatens priser, jämförda med priset för andra nöjen, tämligen överkomliga.

Den så att säga lurviga publik, som Dramaten önskar nå genom att spela gratis medan den samtidigt vill slippa

ha oss andra i salongen, den finns där redan, och inte bara bland skolungdomarna. Det kan var och en konstatera, som numera vågar sig dit en vanlig kväll. Skulle också den vara borta, bör Dramatens styrelse söka förklaringen i något annat förhållande än publikens brist på pengar. Pjäsernas kvalitet har faktiskt ett sammanhang med publikfrekvensen. Det gäller inte bara för oss, som inte längre är välkomna. Också dagens djupt allvarliga och engagerade ungdom måtte väl till sist ledsna på att gå på teatern för att ha tråkigt.

Thede Palm